

Prædiken til 8. søndag efter trinitatis

Matt. 7, 15-21

Jesus sagde: »Tag jer i agt for de falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve. På deres frugter kan I kende dem. Plukker man druer af tjørn eller figner af tidsler? Sådan bærer ethvert godt træ gode frugter, og det dårlige træ dårlige frugter. Et godt træ kan ikke bære dårlige frugter, og et dårligt træ kan ikke bære gode frugter. Ethvert træ, som ikke bærer god frugt, hugges om og kastes i ilden. I kan altså kende dem på deres frugter. Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje.« Matthæusevangeliet 7,15-21

Når vi kommer i kirke juleaften, da ved vi alle, hvad det handler om. Det handler om Jesu fødsel. Det ved vi også, når vi kommer til kirke langfredag og påskemorgen. Da hører vi om Jesu død og opstandelse. Men når vi en regnfuld august søndag kommer til kirke og hører om falske profeter og glubske ulve, da kan vi måske komme lidt på overarbejde. For hvad handler det om? Hvorfor skal vi høre om det? Godt nok er ulven kommet tilbage til Danmark, men det kommer da ikke dette sted ved?

Vi er godt i gang med det, vi i kirken kalder trinitatis-tiden. Og det særlige ved den før-

ste del af denne periode er, at de tekster vi læser og prædiker ud fra, alle handler om, hvordan man er menighed, og hvordan man takler de problemer, der kan opstå i enhver menighed. Vinteren og foråret igennem har vi fejret jul og påske og pinse, og vi har hørt tekster, der har med disse begivenheder at gøre. Nu skal vi samle os om, hvad jul og påske og pinse kaster af sig i vort daglige liv med hinanden. Hvad vil det sige at være døbt? Hvordan skal troen, håbet og kærligheden give sig udtryk i vores liv med hinanden? Hvordan kan vi hver især styrke troens muskel? Enhver af os ved at lår- og armuskler svinder ind, hvis de ikke bliver brugt og trænet. Sådan er det også med "trosmuskelen", den skal også holdes ved lige og styrkes, ikke i et fitness center, men f.eks. her i kirken. Den lille trosmuskel, som Helligånden i dag har plantet i de tre drenge bryst ved deres dåb, den skal optrænes ved hjælp af fortælling, bøn og sang, i ritualer som kirkegang og nadver. Det vidste man allerede i den tidlige kirke, og derfor mødtes man søndag efter søndag, læste de forordnede tekster fra Bibelen, som vi stadig gør det, sang salmer og delte nadveren med hinanden. For netop at styrke troen, grundfæste

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

håbet og gøre den indbyrdes kærlighed levende i blandt dem.

Men, advarede Jesus, også i de troendes forsamling, i kirken, kan der komme uro og forstyrrelser ind. Fra falske profeter og glubske ulve. Forkyndere og ledere, der flytter fokus fra det centrale og hen på alt muligt andet.

Der nævnes ingen navne eller titler, og det er der nok en pointe med. Det er ikke så vigtigt, hvem de er, de falske profeter og de glubske ulve. Det er frugten, de sætter, vi skal forholde os til. For på den kan vi kende dem.

Frugt er næring. Det er den, vi kan leve af. Ikke træet. Og det er den, der spiser frugten, der skal næres, ikke træet selv. De falske profeter giver med andre ord ikke det, troen skal leve af; ikke det, vi mennesker skal leve af som dagligt brød på denne jord. Det kan godt være, de kan helbrede og gøre store gerninger, at de fremstår med magt og myndighed. De kan være veltalende og karismatiske, men de formår ikke at lukke mennesker ind i det nye liv, som Jesus har skildret i de foregående vers i Bjergprædiken, hvor han siger, at de, der sørger, skal trøstes, og de, der hungrer og tørster efter retfærdighed, skal mættes.

De glubske ulve drives ikke af Guds Ånd, der giver mennesker barnekår, nej, de træl-binder mennesker. De hverken formår eller ønsker at forlige sig med deres brødre, når der er opstået konflikter. De fastholder splinten i de andres øjne, medens de ikke kan se bjælken i deres eget øje. Derfor dømmes og fordømmes de og kaster mennesker ud i frygt og tvivl. Fælles for det alt sammen

er, at de ikke bygger op men bryder ned, fordi det er egen magt og ære, der driver dem, ikke andres ve og vel og frelse.

Det er altså på frugterne, vi skal kende dem, ikke på træets smukke blade eller dets store flotte krone, for charmerende, flotte og dygtige kan de tage sig ud, nej, det er på frugterne de skal kendes: ”på spottens bitterhed, på forstandighedens skarphed, på mistroiskhedens giftige ånde, på forhærdelsens bidende kulde”, kort sagt, at der ingen kærlighed er derinde, som Kierkegaard udlægger teksten i *Kjerlighedens Gjerninger*.

De falske profeter skaber frygt i stedet for tiltro. De kan snildt prædike smukt og flot om Guds kærlighed og formane mennesker at stole på Gud, men de vil nødigt selv påtage sig den opgave at vogte og værne om den, der er svag. Ord og gerning hænger ikke sammen. Frugten passer ikke til træet.

Det er derfor ikke altid lige nemt at pege de falske profeter og glubske ulve ud. Somme tider kan vi hver især være udsat for dem, andre gange kan vi selv være dem, og så har vi brug for venlig retledning og mildhed. Vi skal vogte os for ikke at blive forført og bragt på vilde veje, og samtidig skal vi besinde os på ikke at dømme. Det bedste værn mod hykleri er ikke klogskab, men kærlighed.

Vi har ingen ret til at dømme og fordømme. Vi har snarere en pligt til med mildhed at retlede og hjælpe hinanden. Fremfor alt har vi brug for et orienteringspunkt, så vi ikke selv ender med at være det, vi frygter. Det bedste orienteringspunkt, vi kan have, er Kristus, sådan som vi kender ham fra evangelierne. Og her kan vi læse, at Jesus aldrig

talte *om* mennesker, men *til* mennesker. Derfor er dagens evangelium ikke en tale *om* de andre, men en tale *til* dig og mig. En påmindelse om, at den kærlighed som vi hver især lever af, den kærlighed skal vi møde vor næste med. For så følger vi ikke blot vor himmelske fars vilje, men så opstår, midt iblandt os Guds Rige.

Guds Rige er, hvor Åndens frugter er. Og disse frugter kender vi som fred og glæde, som tro og håb og kærlighed, som mildhed og tålmodighed, som kærlighed og barmhjertighed. Frugter der alle er sprængfulde af Guds vilje og ånd, fordi de skaber det liv, der er Gud velbehageligt. Når vi lever af Åndens mange forskellige frugter, vandrer vi i vores dåb, da vender vi de falske profeter ryggen og sætter vor lid til Gud. At han alene er den, der fører os til livet. Amen.

Torill Puntervold Kristensen
Skjern

Salmer:
747, 450, 451, 390, 392, 400, nadververs 475
v. 1